

"Ningú rep la Confirmació només per a si mateix"

Dij, 7/06/2018 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 6 de juny 2018

Catequesi sobre la Confirmació. 3: Per al creixement de l'Església

Estimats germans i germanes, bon dia!

Continuant amb la nostra reflexió sobre el sagrament de la Confirmació, considerem els efectes que el do de l'Esperit Sant fa madurar en els confirmats, portant-los a convertir-se al seu torn en un do per als altres. L'Esperit Sant és un do. Recordem, que quan el bisbe ens ungeix amb l'oli, diu: "Rep l'Esperit Sant que se't dona com a regal". Aquest do de l'Esperit Sant entra en nosaltres i fructifica, per tal que nosaltres després puguem donar-lo als altres. Sempre rebem per donar: mai rebre i guardar les coses dins nostre, com si l'ànima fos un magatzem. No: sempre rebre per donar. Les gràcies de Déu es reben per donar-les als altres. Aquesta és la vida del cristià. Per tant és propi de l'Esperit Sant sortir fora del nostre jo per obrir-nos al "nosaltres" de la comunitat: rebre per donar. Nosaltres no som al centre: nosaltres som un instrument d'aquest do per als altres.

Completant en els batejats la semblança amb Crist, la Confirmació els uneix més fortament com a membres vivents al cos místic de l'Església (cf. Ritu de la Confirmació, n. 25). La missió de l'Església en el món ve de l'aportació de tots els qui en formen part. Algú pensa que en l'Església hi ha "senyors": el Papa, els bisbes, els sacerdots, i després hi ha tots els altres. No: l'Església som tots! I tots tenim la responsabilitat de santificar-nos els uns i els altres, de cuidar els altres. L'Església som tots nosaltres. Cadascú té el seu rol en l'Església, però tots ho som. Hem de pensar en l'Església com en un organisme viu, format per les persones que coneixem i amb les que caminem, no com una realitat abstracta i llunyana. L'Església som nosaltres que fem camí, l'Església som nosaltres que avui som en aquesta plaça. Nosaltres: aquesta és l'Església. La Confirmació uneix a l'Església universal estesa per tota la terra, involucrant però activament els confirmats en la vida de l'Església particular a la qual pertanyen, encapçalada pel Bisbe que és el successor dels Apòstols.

I per això el Bisbe és el ministre natural de la Confirmació (cf. *Lumen gentium*, 26), perquè ell insereix el confirmat en l'Església. El fet que, en l'Església llatina, aquest sagrament sigui ordinàriament administrat pel Bisbe destaca el seu «efecte d'unir més estretament a l'Església, als seus orígens apostòlics i a la seva missió de donar testimoni de Crist, als qui el reben» (*Catecisme de l'Església Catòlica*, 1313).

I aquesta incorporació eclesial queda ben significada pel signe de pau que conclou el ritu de la crismació. Per això el Bisbe diu a cada confirmat: «La pau sigui amb tu». Recordant la salutació de Crist als seus deixebles el vespre de Pasqua, plena d'Esperit Sant (cf. Jn 20,19-23)- hem sentit -, aquestes paraules il·luminen un gest que «expressa la comunió eclesial amb el Bisbe i amb tots els fidels» (cf. CCC, 1301). Nosaltres, en la Confirmació, rebem l'Esperit Sant i la pau: aquella pau que hem de donar als altres. Però pensem: que tothom pensi en la seva comunitat parroquial, per exemple. És la cerimònia de la Confirmació, i després ens donem la

pau: el Bisbe la dona al confirmat, i després en la Missa, la intercanviem amb els altres. Això significa harmonia, significa caritat entre nosaltres, significa pau. Però què passa després? Sortim i comencem a malparlar dels altres, a “repassar” els altres. Comença la murmuració. I la “bugada” porta a la guerra. Això no està bé! Si hem rebut el signe de la pau amb la força de l’Esperit Sant, hem de ser homes i dones de pau, i no destruir, amb la llengua, la pau que ha fet l’Esperit. Pobre Esperit Sant, quanta feina que té amb nosaltres, amb aquest costum de malparlar! Penseu-ho bé: la murmuració no és una obra de l’Esperit Sant, no és una obra de la unitat de l’Església. La murmuració destrueix el que fa Déu. Per favor: deixem de murmurar!

La Confirmació només es rep una sola vegada, però el dinamisme espiritual desvetllat per la santa unció dura al llarg del temps. No acabarem mai de complir el mandat d’escampar arreu el bon perfum d’una vida santa, inspirada en l’encantadora simplicitat de l’Evangeli.

Ningú rep la Confirmació només per a si mateix, sinó per ajudar al creixement espiritual dels altres. Només així, obrint-nos i sortint de nosaltres mateixos per trobar els germans, podem realment créixer i no només imaginar-nos que ho fem. El que rebem com un do de Déu, de fet, ha de ser donat – el do és per donar – per tal que sigui fructífer, i no enterrat per pors egoistes, tal com ens ho ensenya la paràbola dels talents (cf. Mt 25,14-30). Fins i tot la llavor, quan tenim la llavor a la mà, no és per posar-la allà tancada a l’armari: és per sembrar-la. El do de l’Esperit Sant hem de donar-lo a la comunitat. Exhorto els confirmats a no “engabiar” l’Esperit Sant, a no oferir resistència al Vent que bufa per empènyer-los a caminar en llibertat, a no sufocar el Foc ardent de la caritat que porta a donar la vida per Déu i pels germans. Que l’Esperit Sant ens doni a tots nosaltres el coratge apostòlic de comunicar l’Evangeli, amb les obres i les paraules, a tots aquells que trobem en el nostre camí. Amb les obres i les paraules, però amb bones paraules: les que construeixen. No les paraules de la murmuració que destrueixen. Per favor, quan sortiu de l’església penseu que la pau rebuda és per donar-la als altres: no per destruir-la amb murmuracions. No oblideu això.

Traducció per Josep M. Torrents Sauvage